

De ce sunt pe pământ?

Totul se învâрте în jurul acestei întrebări: De ce sunt în această lume? Care este sensul vieții mele?

Un industriaș din Essen mă cheamă foarte agitat într-o zi la telefon: „Domnule pastor, veniți!” Mă duc imediat la el. La sosire, mă întâmpină cu cuvintele: „Fiul meu s-a împușcat cu un foc de revolver”. Îl cunosc pe băiat. Era student. Avea tot ce-i poftea inima. Era sănătos, bine clădit, chipeș, tânăr și bogat. Poseda de mult propriul lui automobil. Și nici nu fusese vreodată implicat într-o afacere dubioasă. Și acest tânăr își trage un glonte în gură! Într-o scrisoare, pe care a lăsat-o în urmă, stă scris doar: „Nu văd ce rost are să trăiesc mai departe. De aceea, pun capăt vieții mele, căci e fără sens!” O mărturie tulburătoare, nu-i așa ?

Vedeți: Chestiunea sensului vieții este extraordinar de importantă, e primordială. Cu atât mai mult, cu cât nu avem decât o viață de trăit. V-ați gândit vreodată ce înseamnă faptul că avem de trăit o singură viață?

Când am mers la școală, nu eram un as la matematică. Profesorul nu arăta nici o înțelegere pentru modul meu de a rezolva problemele. Iar când îmi făceam temele, atunci - fără să recunoască talentul meu pentru rezolvări greșite - simțea uneori o plăcere deosebită să-mi mângălească caietul cu cerneală roșie. Era groaznic la vedere. Când un asemenea caiet era plin de corecturi roșii, adesea îl aruncam, chiar dacă nu era complet scris, cumpăram unul nou, frumos și curat. Atunci puteam să încep din nou de la zero. Dacă s-ar putea face tot așa și cu viața! Puteți să mă credeți: milioane de ființe omenești, în clipa morții, își zic: „Ah, de-aș mai putea începe încă o dată de la început! Aș face lucrurile cu totul altfel!”

Poți să-ți cumperi un caiet nou și să începi totul de la zero, dar nu poți să faci la fel cu viața. Noi nu avem decât o singură viață de trăit. Cât de îngrozitor trebuie să fie s-o fi ratat, pentru că am trăit-o rău! Noi n-avem decât o singură viață. Dacă am pierdut-o, e pierdută pentru veșnicie! Ceea ce am să vă spun trebuie luat în modul cel mai serios. Este o chestiune de viață sau de moarte!

Azi dimineață a trecut o lungă cireadă de vite prin fața hotelului în care stau. Cum tocmai cugetam la ceea ce urma să spun la conferință, m-am gândit: „Ce fericite sunt aceste vaci că n-au nevoie să se întrebe pentru ce sunt pe această lume. Pentru ele, lucrul e clar: să dea lapte, iar la sfârșit să dea carne. Înțelegeți ce vreau să spun: animalul nu trebuie să cugete la sensul vieții. Prin aceasta se deosebește omul de animal. Din nefericire, există o mulțime de oameni care trăiesc - și care mor - fără să-și fi pus măcar o dată întrebarea: „În fond, care e scopul vieții mele?” Ei nu se deosebesc de animal. Astfel, granița dintre om și animal e repede trecută. Da, un om nu e cu adevărat om decât când se întreabă: „De ce sunt pe pământ? De ce sunt om? Care e scopul vieții mele?”

1. Răspunsuri superficiale și pripite

Acum, prieteni, la întrebarea: De ce trăiesc? există îngrozitor de multe răspunsuri superficiale și pripite. Cu mulți ani înainte, mi s-au pus toate aceste întrebări superficiale și pripite dintr-odată. Era în 1936, deci în plină perioadă hitleristă. Niște studenți din Münster mă rugaseră să le vorbesc despre tema: „Care este sensul vieții noastre?” M-au făcut să înțeleg de la început că nu vroiau să audă o expunere, ci să discute cu mine pe această temă. „Bine”, am spus, „atunci dați-i drumul! Care e sensul vieții noastre? De ce trăim?”

Deoarece discuția - cum am mai spus - avea loc în perioada hitleristă, s-a ridicat imediat un tânăr și a explicat: „Eu sunt aici pentru poporul meu. E cam ca frunza cu copacul. Frunza nu e nimic, copacul e total. Eu trăiesc pentru poporul meu!” La aceasta i-am răspuns: „Bine. Dar, ia spune-mi, copacul, respectiv poporul, pentru ce este pe pământ, ce rost are?” Pauză! Asta n-o știa. În loc să rezolve problema, a înlăturat-o, a pus-o pe planul al doilea. Am reluat: „Prieteni, nu trebuie să dați acest gen de răspunsuri care nu fac decât să înlătore, să amâne problema!”

„Acum: care este sensul vieții noastre? De ce suntem pe pământ?”, întreb eu din nou. Atunci un altul a explicat: „Eu sunt în lume ca să-mi fac datoria!” „Omule!” am spus eu, „tocmai aici e problema: care e datoria mea? Pentru mine, eu cred că datoria mea este să vă vestesc Cuvântul lui Dumnezeu. Mathilde Sudendorff crede că datoria ei este să nege existența lui Dumnezeu. Ce este datoria?” Un înalt funcționar mi-a spus odată: „Domnule pastor, între noi fie zis, de dimineață până seara nu fac decât să semnez documente. Dar știu că dacă într-o zi ar fi puse toate pe foc, lumea ar merge mai departe. Sufăr că trebuie să fac o activitate așa lipsită de sens.” Ce înseamnă datoria? Mii de SS-iști au omorât în al treilea Reich sute de mii de oameni. Iar când sunt trași la judecată, ei spun: „Ne-am făcut datoria. Ni s-a poruncit să facem așa”. Credeți că datoria unui om este să omoare pe alți oameni? Eu unul nu pot s-o cred. Am spus deci studenților: „Tocmai aici e problema: care este datoria mea? Cine poate să mi-o spună? Iată-ne din nou în impas!”

Acum tinerii aceștia au luat un aer gânditor. Apoi s-a ridicat unul ei a declarat cu mândrie: „Eu aparțin unei vechi familii nobile. Pot să trasez linia strămoșilor mei până în urmă cu șaisprezece generații: nobili de spița cea mai pură. Nu ai avea cu ce umple o viață, dacă vrei să perpetuezi un așa nobil neam?” Nu i-am putut răspunde decât: „Îmi pare rău. Dacă nu se știe pentru ce au trăit aceste șaisprezece generații, nu văd de ce s-ar merita să adaugi o a șaptesprezecea!”

Vedeți bine; există așa multe răspunsuri superficiale și pripite. La noi se citește adesea în ziare, când se fac anunțuri de deces, formula aceasta care te înfioară:

„Doar muncă a fost viața ta, / La nimic nu te-ai gândit, / Pentru ai tăi te-ai cheltuit, / Datoria ți-ai împlinit”.

De fiecare dată când citesc aceste rânduri, mă revolt. Nu pot să nu mă gândesc: „Acesta-i un anunț de deces pentru un cal!” Nu-i așa? Un cal nu face altceva decât să muncească. Dar nu cred că un om se află pe lume ca să muncească din greu. Ar fi jalnic. Dacă numai acesta ar fi sensul vieții noastre, mai bine ne-am sinucide de la vârsta de zece ani. „Doar muncă a fost viața ta...” Asta mă înfioară! Nu, nici acesta nu e sensul vieții noastre.

Un alt student îmi explică în cursul discuției noastre: „Vedeți, vreau să devin medic. Și dacă pot salva vieți omenești, nu e aceasta o frumoasă rațiune de a trăi?” Atunci i-am replicat „Bine! Dar dacă nu știi de ce trăiește omul, atunci n-are nici un sens să salvezi vieți omenești. Mai bine ai da oamenilor o injecție ca să moară imediat”. Să nu interpretați greșit ceea ce am spus adineauri. Și mai ales nu mergeți și povestiți că eu încurajez eutanasia! Ce vroiam să spun este că răspunsul dat nu era, la urma urmei, o soluție la problema noastră, problema sensului vieții.

Înconjurat de toți acești studenți, am luat cunoștință cu groază de faptul că tocmai omul cultivat din vremea noastră trăiește mai departe fără să știe în fond pentru ce o face.

Permiteți-mi să fac o observație. Poate vă supără felul meu de vorbire. Aș putea folosi și propoziții extrem de prelucrate, cu multe neologisme, dar atunci ați adormi precis într-o jumătate de oră. Fiindcă mă tem de aceasta, vorbesc așa cum se vorbește pe stradă. Cred că înțelegeți! Mulțumesc!

Vedeți, când ai trăit toate aceste lucruri, eu le-am amintit numai, ești tentat să răspunzi, ca unii studenți din Münster: „Viața nu are de fapt nici un sens adânc. E o pură întâmplare că m-am născut, nu trebuie să se mai caute după un motiv. Să ne bucurăm la maximum de viață: iată ce putem face cel mai bine”. Aceasta este poate ispita cea mai puternică care poate veni peste un om când îi trece deodată prin minte: Viața mea e absurdă. N-are nici un sens. Dacă părinții mei nu s-ar fi căsătorit, nu aș fi fost conceput și nu m-aș fi născut. E cu totul întâmplător că exist. În fond, viața mea e cu totul absurdă. Iar dacă acest om are greutate în viață, nu este decât un pas până la sinucidere. „De ce să continui să trăiesc? Dacă totul nu e decât hazard și absurditate, atunci mai bine să sfârșesc cu ea!”

Știți că numărul de sinucideri în Germania Federală e mai mare ca numărul de accidente mortale rutiere? Știți că circa 50% dintre victime sunt tineri sub treizeci de ani? Este dovada cea mai tulburătoare că în epoca noastră nu mai găsim sensul vieții.

Adesea am vorbit cu oameni care mi s-au plâns: „Viața e așa de absurdă. O voi ruina prin plăceri și distracții, sau îi voi pune capăt prin sinucidere”. Atunci am întrebat: „Dar dacă viața ar

avea totuși un sens?! Și dumneavoastră ați trăi ca și cum n-ar avea? Ajuns la capătul vieții, ce credeți că vi s-ar întâmpla?”

Există în Biblie un cuvânt care poate să ne înspăimânte. El spune așa: „Căci oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata”. Vedeți: trebuie să cunoști acest cuvânt al Bibliei, ca să-ți pui în mod foarte serios întrebarea: „De ce sunt pe pământ?” Cum să murim și să ajungem în fața judecății lui Dumnezeu, dacă ne-a scăpat însuși sensul vieții? E clară acum chestiunea? Atunci merg un pas mai departe:

2. Cine poate să ne dea un răspuns?

Cine în lumea aceasta poate să-mi dea un răspuns la întrebarea pe care mi-o pun: „De ce trăiesc?” Cine? Biserica? Nu! Preotul sau pastorul? Nu! El este în aceeași situație ca și mine. Savanții? Filozofii? Nici ei nu pot da un răspuns la întrebarea: „De ce trăiesc?”! Numai Unul singur poate să ne spună de ce trăim: anume Cel căruia Îi datorăm viața, Cel care ne-a creat: Dumnezeu.

Voi lua un exemplu foarte simplu: Intru într-o zi într-un apartament. Un băiat stă pe scaun și meșterește ceva cu un conductor electric și cu niște becuri. Îl întreb: „Spune-mi, ce mașină infernală ești pe cale să fabrici? Ce va ieși de aici?” El încearcă să-mi explice, dar mărturisesc că nu pricep nimic. Și mă gândesc: „Nimeni nu poate ghici ce va ieși de aici. Doar cel ce îl construiește poate să-i cunoască scopul și utilitatea”.

La fel e și cu viața noastră: numai Cel ce ne-a creat poate să spună pentru ce ne-a creat! Asta înseamnă că răspunsul la întrebarea: „De ce trăiesc?” îl primim doar prin revelație, prin descoperire. Dumnezeu trebuie să ne-o spună! Dacă n-aș fi deja un cititor asiduu al Bibliei, această întrebare m-ar obliga să o citesc. Căci n-aș suporta să nu știu de ce trăiesc în această lume blestemată. Expresia „lume blestemată” vi se pare cumva prea dură? Ea se află în Biblie. Ar fi de ajuns să petreceți șase luni cu un pastor dintr-unul din marile noastre orașe ca să înțelegeți ce vreau să zic când pretind că lumea stă sub un blestem groaznic. Și n-aș suporta să trăiesc în ea dacă n-aș avea răspunsul dat prin revelația lui Dumnezeu. Da, în Biblie ne dă Dumnezeu răspunsul la întrebarea noastră asupra sensului vieții. De aceea este Biblia de o importantă capitală. Cunoscut oameni care iau an aer de superioritate și spun: „Ei, dar noi nu citim Biblia!” Nu pot decât să le răspund: „Pentru mine aceasta înseamnă, și pot să v-o dau și în scris, că nu ați cugetat niciodată cu adevărat serios la întrebarea: De ce trăiesc?”! Dar prostia este o boală foarte răspândită – și dacă ar dura, lumea întreagă ar fi plină de vaiete. Vreau să vă dau răspunsul Bibliei într-o frază: Dumnezeu ne-a creat ca să devenim copiii Lui!

După cum unui tată îi place să se regăsească în fiul lui, la fel Dumnezeu a făcut pe om „după chipul Său”. Dumnezeu vrea ca noi să devenim copiii Lui, care să-I vorbească ei căroră să le vorbească, care să-L iubească și pe care să-i iubească. Vă rugați voi oare? E o grea încercare pentru un părinte când copilul lui nu vorbește ani de zile cu el! Iar un om, care nu se roagă, nu vorbește cu Tatăl lui ceresc! Vedeți: Dumnezeu ar vrea ca noi să fim copiii Lui, care să vorbească cu El, pe care să-i iubească și care să-L iubească. Din pricina aceasta suntem pe lume. Înțelegeți-mă bine: nu vorbesc de biserică, de dogme, de religie, ci vorbesc despre Dumnezeul cel viu. El te-a creat ca să devii copilul Lui! Ești tu deja copilul Lui?

Acum mai fac un pas. Noi trebuie să devenim copii ai lui Dumnezeu - căci de la natură nu suntem copiii lui Dumnezeu. La începutul Bibliei, se spune: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său”. Iar apoi Biblia relatează despre o foarte mare catastrofă. Omul fusese creat ca să fie deplin liber, capabil să aleagă - și omul s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu. A mâncat din fructul oprit. Era modul lui de a zice lui Dumnezeu: „Vreau să fiu autonom! Pot să trăiesc fără Tine!” Înțelegeți: Adam nu s-a îndoit niciodată de existența lui Dumnezeu, dar a vrut să scape de autoritatea Lui: „Vreau să-mi conduc viața cum doresc eu!”

Trebuie să vă povestesc aici o istorioară. Deunăzi m-a întrebat cineva pe stradă: „Pastore Busch, dumneavoastră vorbiți totdeauna despre Dumnezeu. Dar eu nu-L văd. Spuneți-mi cum pot să-L

găsesc!” Atunci i-am răspuns: „Luați aminte la ce o să vă spun! Imaginați-vă că există o mașină care face ca timpul să dea înapoi și că cu ajutorul ei putem derula timpul până la începutul istoriei omenirii. Mă plimb într-o seară prin grădina Eden. Cunoașteți fără îndoială istoria căderii. Ei bine, în dosul unui tufiș îl întâlnesc pe Adam, primul om. „Bună seara, Adam!” îl salut eu. „Bună seara, pastore Busch!”, îmi răspunde el. „Te miri că mă vezi aici?”, îi zic eu, și-i explic: „Din greșeală, printr-o eroare de funcționare a decorurilor teatrului acestei lumi, am ajuns în grădina Edenului!” „Da”, spune el, „pari gânditor. La ce meditezi?” Atunci îi răspund lui Adam: „Știi, tocmai mă gândeam la o întrebare pe care mi-a pus-o un om, anume: Cum pot să găsec pe Dumnezeu?” Adam izbucnește în râs și-mi răspunde: „Adevărata problemă nu e cum să-L găsec pe Dumnezeu! Căci El e aici. Fii sincer, pastore Busch, ceea ce vă preocupă pe voi ceilalți e mai degrabă cum să puteți scăpa de EL Căci marea problemă este că nu poți scăpa de El!”

Are dreptate Adam? Dumnezeu e aici. Poți să-L găsești. Dar nu te poți debarasa de El. Când mă gândesc la evoluția gândirii omenesci în cursul acestor ultime trei secole, constat că s-a încercat totul ca omul să scape de Dumnezeu, dar nu s-a reușit. În fond, prieteni, cu toții credeți că Dumnezeu există, dar nu-L vreți. Voi faceți ca cei mai mulți oameni: lăsați problema lui Dumnezeu în suspensie. Voi nu-I negați existența, dar nici nu-I aparțineți. Nu Îi ești nici dușman, dar nici prieten. Și, astfel omul lasă nerezolvată cea mai importantă problemă a vieții lui.

Un medic elvețian afirmă într-o carte că orice om suferă mari pagube psihice, adevărate traumatisme dacă nu-și rezolvă marile probleme ale vieții. Și el continuă: „Noi occidentalii suferim de lipsa de Dumnezeu. Noi nu-I negăm existența, dar nici nu suntem ai Lui, da, nici nu-L vrem. De aceea suferim noi de lipsa lui Dumnezeu”. Și eu cred tot așa.

Când aud pretutindeni: „Omul modern nu se interesează de Dumnezeu”, nu pot decât să răspund: „Starea omului modern e gravă. Și eu sunt unul, totuși mă interesez de Dumnezeu. Și nu cred că sunt demodat. Dar când omul modern nu se interesează serios de mântuirea lui, e foarte alarmant.

Voi folosi încă o dată un exemplu foarte simplu: Imaginați-vă un ucenic bucătar. Într-o zi, șeful bucătar spune despre el: „Băiatul ăsta nu se interesează absolut deloc de bucătărie”. Îl întreb: „Dar ce-l interesează atunci?” Iar seful răspunde: „Discoteca și fetele”. „Da”, spun eu, „va trebui să vă puneți la nivelul acestui băiat și să nu-i vorbiți în viitor decât de muzică ușoară și de fete. „Nu, nu”, răspunde șeful. „Dacă el nu se interesează de bucătărie, și-a greșit chemarea”.

Vedeți unde vreau să ajung? Chemarea, menirea noastră este să devenim copii ai lui Dumnezeu. Când omul modern nu se interesează de aceasta, el își greșește chemarea de om. Este inutil în acest caz să discuți orice lucruri posibile și imposibile, chiar dacă subiectul îl interesează. Ce trebuie făcut este să-i tot spui: „Nu vei reîncepe să fii om, decât când vei fi devenit copil al Dumnezeului celui viu!”

3. Răspunsul lui Dumnezeu la întrebarea întrebărilor

Repet: De la natură noi nu suntem copiii lui Dumnezeu, dar ne aflăm pe pământ pentru a deveni ai Lui. De aceea, trebuie deci să se petreacă ceva în viața noastră. Acesta este obiectivul acestei conferințe. Nu mă aflu aici ca să mă întrețin un pic cu voi. Nu, singurul meu scop e să ajut pe cei a căror inimă e dispusă să găsească un sens pentru viața lor.

Deci noi nu suntem copii ai lui Dumnezeu, nu-L iubim pe Dumnezeu, Îi încălcăm poruncile, nu ne interesăm de El, nu ne rugăm - doar când suntem la ananghie, atunci ni se întâmplă să tragem semnalul de alarmă! De aceea, e de o importanță vitală să răspundem la întrebarea întrebărilor: „Cum să devin un copil al Dumnezeului celui viu?” Mi-ar fi plăcut să vă dau la toți hârtie și creion și să vă cer să scrieți cum devine cineva, după părerea voastră, copil al lui Dumnezeu. Cred că unii ar zice: „Fiind bun”, iar alții: „Crezând în „bunul Dumnezeu””. Dar toate acestea nu sunt de ajuns! Întrebarea întrebărilor rămâne pusă: „Cum devin un copil al Dumnezeului Celui viu?”

Răspunsul la această întrebare capitală pot să-l aflu numai prin revelație. Trebuie ca Dumnezeu Însuși să-mi spună cum mă primește ca pe copilul Său. Nici chiar un pastor nu-și poate imagina răspunsul. Ori,

Biblia dă un răspuns foarte clar. Iată-l: Numai prin Isus! Prieteni, când ajung să vorbesc despre Isus, inima îmi bate mai tare, pulsul e mai rapid, căci e tema vieții mele. Da, ca să devin un copil al lui Dumnezeu, pot s-o fac numai prin Isus!

Există un cuvânt în Biblie care tradus literal sună așa: „Isus a venit din lumea lui Dumnezeu în această lume”. În zilele noastre ni se repetă neîncetat că Biblia este întemeiată pe o imagine depășită despre lume: cerul este sus, pământul este jos. E greșit! Biblia nu are această viziune despre lume. Ea spune despre Dumnezeu: „Tu mă înconjori pe dinainte și pe dinapoi”. Este cu totul altceva. Chiar dacă aș fugi sub pământ, Dumnezeu ar fi și acolo. Biblia are ceea ce am putea numi în limbaj modern o viziune multidimensională. Noi trăim într-o lume cu trei dimensiuni. Există lungime, lățime și înălțime. Dar există și alte dimensiuni. Și Dumnezeu Se află în alte dimensiuni. El este foarte aproape, lângă noi. El ne însoțește. Ne vede când suntem pe căi rătăcite. Dar ne

este cu neputință să trecem zidul care ne separă de cealaltă dimensiune. Numai Dumnezeu poate s-o facă. El l-a trecut și a venit la noi în persoana lui Isus.

În Noul Testament un alt text, tradus literal, spune despre Isus: „El a venit în proprietatea Sa - lumea, într-adevăr, Îi aparține - și ai Săi nu L-au primit”. Iată întreaga istorie a Evangheliei până în zilele noastre: Isus vine - iar omul închide ușa. „El a venit în proprietatea Sa, și ai Săi nu L-au primit deloc”. În mod normal, după aceasta ar fi trebuit să existe un punct final; văzut omenește, aceasta trebuia să pună capăt legăturilor lui Dumnezeu cu omul. Dar, fapt uimitor, există o urmare. Și ce urmare! „Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu”. Deci primindu-L pe Isus devine cineva copil al lui Dumnezeu. Ai deschis deja ușa vieții tale lui Isus? „Tuturor celor ce L-au primit, le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu”.

Eram tânăr ofițer în primul război mondial, și trăiam departe de Dumnezeu. Pe atunci am descoperit acest lucru, și l-am deschis lui Isus inima și l-am primit. Experiența pe care am făcut-o mi-a schimbat toată viața. Dar n-am regretat nici o clipă. Totuși, ca să-L urmez pe Isus, a trebuit să merg pe drumuri grele. Am făcut închisoare. Am suferit mult din pricina lui Isus. Dar chiar dacă aș avea o sută de vieți de trăit, de îndată ce aș putea să gândesc, m-aș prinde tare de acest cuvânt: „Tuturor celor ce L-au primit, El le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu”. Căci în clipa în care am devenit copil al lui Dumnezeu, viața mea a primit un sens.

Puțin contează ceea ce sunt: Pastor sau măturător de stradă, director general sau lăcătuș, menajeră sau învățătoare - viața mea nu are sens decât din clipa când sunt copil al lui Dumnezeu. Deci, trebuie să-L primiți pe Isus! Numai atunci va avea sens viața voastră! Și numai atunci!

E foarte interesant să studiezi din această optică personajele din Noul Testament. Unul dintre ele era de exemplu o femeie cu numele de Maria din Magdala. Viața ei era total lipsită de sens. Se spune despre ea - singura aluzie la trecutul ei - că era stăpânită de șapte demoni. Eu însumi cunosc mulți oameni care sunt posedați de doisprezece demoni! Trebuie să fi fost o viață groaznică, dominată de simțuri, o viață de rob. Și biata femeie a trebuit să suporte trăirea unei vieți așa de absurde. Și iată că, într-o zi, Isus Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu, intră în viața ei și alungă demonii. El vrea și poate s-o facă. Din clipa aceea, Maria Îi aparține lui Isus. De acum, viața ei are un sens. Dar vine clipa în care trebuie să asiste la răstignirea și moartea lui Isus pe cruce. Atunci pune groaza stăpânire pe ea: „O să înceapă iarăși existența absurdă de odinioară!” În dimineața zilei a treia după răstignirea lui Isus, ea plânge în genunchi în grădina unde e mormântul lui Isus. Căci, când venise la mormânt, acesta era gol, și piatra fusele prăvălită la o parte. Dar trupul Lui nu mai era acolo. De aceea plânge ea. Pot s-o înțeleg bine pe femeia aceasta. Dacă L-aș pierde astăzi pe Isus, aș ajunge în adâncimile unei vieți lipsite de sens. Da, o înțeleg: „Mântuitorul nu mai e aici! Acum viața mea a devenit iarăși fără sens”. Dar iată că aude deodată un glas în spatele ei: „Maria!” Ea se întoarce și-L vede pe El, Isus Cel înviat. O văd parcă înaintea mea cum pe fața ei nu mai curg acum lacrimi de deznădejde, ci de fericire și bucurie, iar din străfundul inimii ei țâșnește un strigăt: „Rabuni! Domnul meu!”

Exemplul acestei femei îmi confirmă faptul că nu are nimeni nevoie de marile idei ale filozofiei ca să afle răspunsul la întrebarea după sensul vieții. Chiar omul cel mai puțin cultivat știe că viața lui nu are sens. Și el își pune întrebarea: „De ce trăiesc de fapt?” În clipa când această Maria Magdalena L-a

primit pe Isus, problema sensului vieții ei s-a rezolvat, ea a devenit un copil al Dumnezeului celui viu, viața ei s-a aflat în lumina unui sens profund și măreț.

De aceea, aș vrea să vă rog și pe voi: Primiți-L pe Isus ! El vă așteaptă! Când mergeți acasă, puteți să vorbiți cu El. El este lângă voi.

Ar fi minunat dacă vreunul din voi I-ar spune azi pentru întâia dată: „Doamne Isuse! Viața mea este fără sens. Vino la mine cum ai venit la Maria Magdalena!”

Când primim pe Isus, în viața noastră are loc o mare revoluție: el mă face părtaș morții Lui, pentru ca omul cel vechi să moară. Eu pot să învii cu El spre o viață cu totul nouă ca și copil al lui Dumnezeu. El îmi dă Duhul Său, și-mi schimbă astfel gusturile și modul de a gândi. Primiți-L pe Isus, și veți cunoaște toate aceste adevăruri din experiență! Da, e adevărat, cel care Îl primește pe Isus începe o existență cu totul nouă. A deveni copil al lui Dumnezeu nu înseamnă numai schimbarea gândirii, ci o existență cu totul nouă.

În secolul trecut trăia în Westfalia un cizmar cu numele de Rahlenbeck. Fusese poreclit „pastorul Pietist” din pricina râvnei lui de a merge pe urmele lui Isus. Era un om cu o mare bogăție duhovnicească, un om binecuvântat de Dumnezeu. Într-o zi, îl vizitează un tânăr pastor. Rahlenbeck îi spune: „Domnule pastor, studiile teologice nu vă garantează că sunteți un copil al lui Dumnezeu. Trebuie să-L primiți pe Mântuitorul!” Atunci pastorul răspunde: „Da, pe Mântuitorul Îl am. Am chiar și un tablou cu El agățat pe perete în biroul meu”. Atunci bătrânul Rahlenbeck îi răspunde: „Da, pe perete Isus rămâne pașnic și liniștit. Dar dacă L-ați primi în inimă și în viață, aceasta ar face zgomot!”

Îți doresc ca și în viața ta să fie zgomot. Fie ca să poți trage o linie peste trecut și să-L lauzi pe Tatăl tău ceresc că a făcut din tine copilul Său, că a dat astfel vieții tale un sens și că-ți îngăduie de acum înainte să-L cinstești prin faptele, cuvintele și gândurile tale.

Ați înțeles sper că ceea ce vă vorbesc nu e nici manie religioasă, nici opinia personală a unui pastor, ci o chestiune de viață sau moarte, de viață veșnică sau moarte veșnică.

Domnul Isus spune: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la El și voi cina cu el și el cu Mine”. Domnul Isus îți spune și ție: „Iată, Eu stau la ușa inimii tale. Deschide! Eu voi da sens vieții tale!”

Odată a venit la mine un miner bătrân și mi-a zis: „Trebuie să vă vorbesc, domnule pastor!” Avea șaptezeci de ani și mi-a povestit: „Când am avut 17 ani, am ajuns într-o adunare de evanghelizare. Atunci am simțit că Isus mă chema. Dar mi-am zis: Dacă iau în serios aceste lucruri și-L primesc pe Isus, pariez că toți tovarășii mei își vor bate joc de mine. Nu, nu pot s-o fac? Și am ieșit fugind”. Și a continuat: iată-mă la capătul vieții. Sunt bătrân și recunosc că viața mea a fost un eșec. Ea a fost așa pentru că atunci n-am răspuns chemării lui Isus și nu I-am deschis ușa!”

Prietenii mei, noi nu avem decât o singură viață de trăit; de aceea, întrebarea: „De ce trăiesc?” este vitală. Dumnezeu a dat dar răspunsul la întrebare în Isus, Cel răstignit și înviat. Și acum, acest Isus stă în fața inimii tale și bate. Deschide-I viața ta - și nu vei regreta niciodată!